

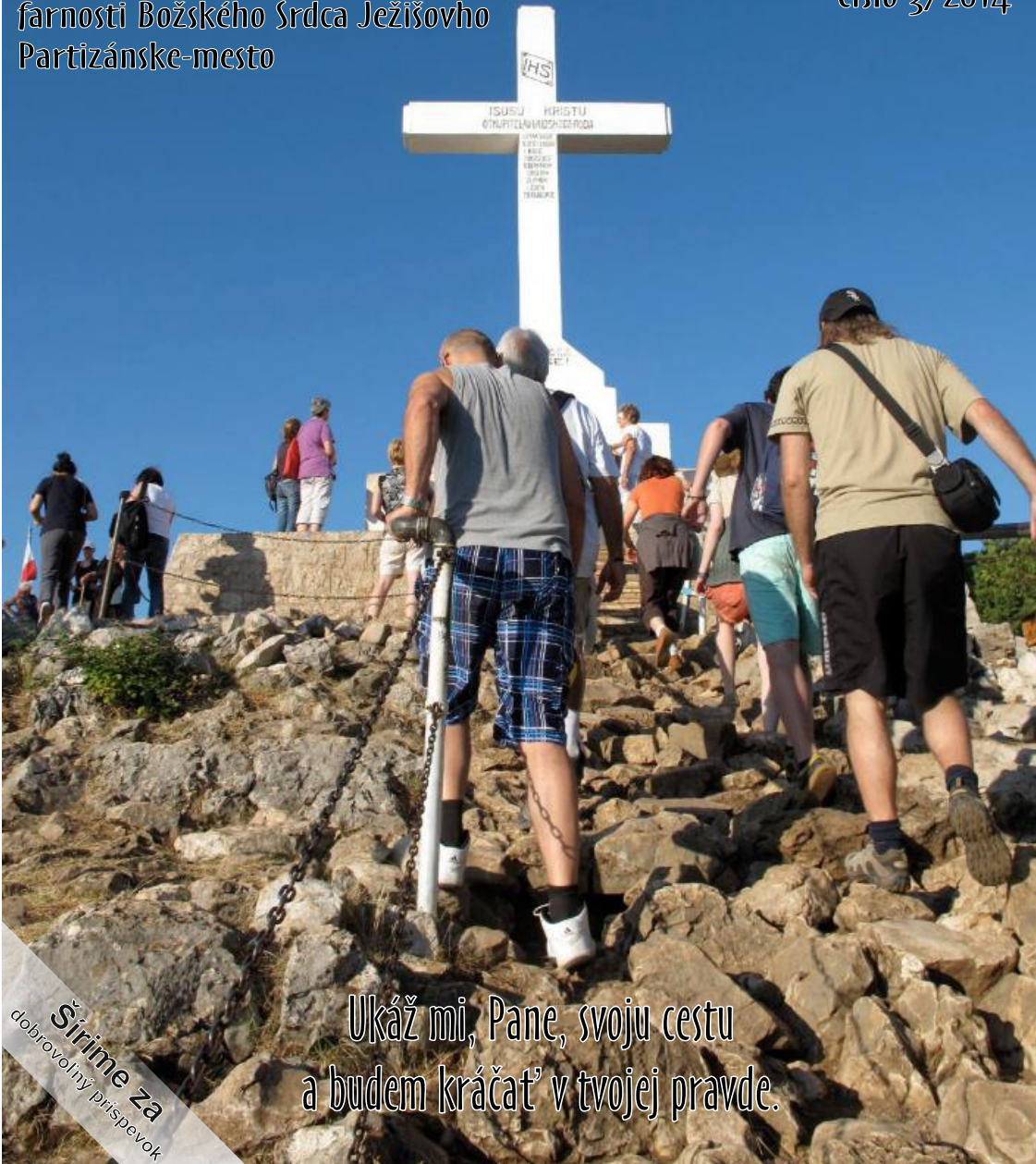
PÚTNIK

XII. ročník
číslo 3/2014

Božieho milosrdenstva

farnosti Božského Srdca Ježišovho
Partizánske-mesto

Ukáž mi, Pane, svoju cestu
a budem kráčať v tvojej pravde.

Šírime za
dobrovoľný príspevok

Pútnik Božieho milosrdenstva

Z obsahu...

Úvodník

V ústrety svojmu
bratovi

strana 3

Aktuálne

Posolstvo Svätého
Otca Františka na
Pôstne obdobie 2014
strana 4-6

Týka sa nás

Sviatosť zmierenia
strana 7

Rady sv. Maximiliána
k spytovaníu
svedomia
strana 8-9

Zaujalo nás

Chorí medzi nami...
strana 10-11

Zamyšlenie

Božie
milosrdenstvo...
strana 12

Keď Ježiš premohol
na púšti diabla,
dokázal, že nás môže
oslobodiť
strana 13-14

Farská kronika

od 22.1. do 17.2.2014

Do nášho cirkevného
spoločenstva sa sviatosťou
krstu začlenili:

Alex Bitarovský
Paulína Brázdilová
Alex Gažo
Vivien Šútorová

S nádejou na večný život
sme odprevadili:

Gabriela Mesková, 76 r.
Anna Števicová, 70 r.
Mária Hrozenská, 74 r.

Popolcová streda - začiatok 40-dňového pôstu

Na Popolcovú stredu je prísny pôst a zdržiavanie sa mäsitého pokrmu (v tento deň sa nenahradzuje zdržiavanie mäsitého pokrmu iným skutkom kajúcnosti). Zákon zdržiavať sa mäsitého pokrmu viaže tých, ktorí dovŕšili 14. rok života a zaväzuje všetkých plnoletých až do 60. roku života. Aj tí, ktorí pre maloletosť nie sú viazaní, majú byť vychovávaní k pravému zmyslu pokánia. V dňoch pokánia sa majú veriaci zvláštnym spôsobom venovať modlitbe, konať skutky nábožnosti a dobročinnnej lásky, majú sa zapierať vernejším plnením svojich povinností a najmä zachovávaním pôstu a zdržiavania sa mäsa. Výbornými prostriedkami tradície vychádzajúcej z Božieho slova sú modlitba, almužna a pôst. Pri sv. omši 5.3.2014 budeme prijímať popol na znak pokánia a rozhodnutia meniť svoje zmyšľanie podľa Kristovho zmyšľania.

Liturgický kalendár

2.3. - 8. nedeľa v cezročnom období
5.3. - Popolcová streda
9.3. - 1. pôstna nedeľa
16.3. - 2. pôstna nedeľa
23.3. - 3. pôstna nedeľa
30.3. - 4. pôstna nedeľa

V ústrety svojmu bratovi

Púštni otcovia spomínajú na starca, ktorý sa postil sedemdesiat týždňov a jedol iba raz v týždni. Pôstom žiadal Boha, aby mu objasnil jedno miesto z Písma. No on mu ho neobjasňoval. A tak si povedal: „Vynaložil som toľko námahy a na nič to nebolo. Pôjdem o to požiadať niektorého brata.“ Len čo zatvoril za sebou dvere, Pán mu poslal anjela, ktorý mu povedal: „K Bohu ťa nepriblížilo tvojich sedemdesiat týždňov postenia, ale to, že si sa konečne odhodlal pokoriť sa a spýtať sa brata. Boh ma poslal k tebe, aby som ti vysvetlil zmysel toho miesta v Písme.“

Začínam týmto príbehom alebo legendou, lebo aj my vstupujeme do pôstneho obdobia a tiež sa budeme postiť. Budeme sa zriekať niektorých vecí, dávať si predsavzatia, že sa v čomsi zlepšime alebo čosi vybudujeme. Bude to obdobie predsavzatí a nádejí na ich splnenie.

No v každom predsavzatí chceme vidieť aj jeho ovocie. O tom ovocí budeme počúvať často aj v evanjeliu, aby sme vyrovnali cestu Pánovi, aby sme mu pripravili chodníky. No aby sme to dokázali a pripravili cestu k zmyslu nášho života, je nevyhnutné, aby sme

najprv pripravili a vyrovnali cestu k človeku. Tak ako sme to počuli aj v úvodnom príbehu, aby sme sa pokorili. Pôst je hlavne o pokore, aby sme vyšli v ústrety my a nečakali na toho druhého, aby sme my podali ruku a nečakali pomoc, aby sme my začali.

Aj o tomto je pôst, do ktorého práve vstupujeme. Je to milostivý čas, v ktorom nebudeme bojovať sami. Je to

ÚVODNÍK

milostivý čas, v ktorom naše námahy, úsilia, sebazapierania a pokorovania budú zúročené.

Takže aj my vyjdime za svojím bratom a tým vyjdeme v ústrety Kristovi.

Pavel Cerovský
kaplán PE-mesto

Posolstvo Svätého Otca Františka na Pôstne obdobie 2014

Stal sa chudobným, aby sme sa jeho chudobou obohatili (porov. 2 Kor 8, 9)

Drahí bratia a sestry,

keďže sa blíži Veľká noc, chcel by som vám ponúknuť niekoľko myšlienok, ktoré by vám - ako jednotlivcom i spoločnosťam - mohli pomôcť na ceste obrátenia. Tieto zamyslenia sú inšpirované slovami svätého Pavla: „Veď poznáte milosť nášho Pána Ježiša Krista, že hoci bol bohatý, stal sa pre vás chudobným, aby ste sa vy jeho chudobou obohatili“ (2 Kor 8, 9). Apoštol to napísal kresťanom v Korinte, aby ich

povzbudil do veľkodušnej pomoci veriacim v Jeruzaleme, ktorí trpeli núdzu. Čo znamenajú tieto slová svätého Pavla pre nás, dnešných kresťanov? Čo pre nás znamená výzva na chudobu a život v evanjeliovej chudobe?

Kristova milosť

V prvom rade nám to ukazuje, ako Boh pracuje. On sa nezjavuje odtý v svetskej moci a bohatstve, ale v slabosti a chudobe: „... hoci bol bohatý, stal sa pre vás chudobným...“ Kristus, večný Boží Syn, ktorý je s Otcom jedno v jeho moci a sláve, zvolil si byť chudobným; prišiel medzi nás a priblížil sa každému z nás; odložil svoju slávu a zriekol sa seba samého, aby mohol byť vo všetkom ako my (porov. Flp 2, 7; Hebr 4, 15). Ako sa Boh stal človekom, to je veľké tajomstvo! No dôvodom toho všetkého bola jeho láska. Láska, ktorá je milosťou, veľkodušnosťou a túžbou priblížiť sa; láska,

ktorá neváha obetovať seba samu za toho, koho miluje. Caritas, láska, značí deliť sa s milovaným o všetko. Láska nás robí podobnými, vytvára rovnosť, búra múry a odstraňuje vzdialenosti. Toto Boh s nami robí. Ježiš naozaj „pracoval ľudskými rukami, myslel ľudským rozumom, konal ľudskou vôľou, miloval ľudským srdcom. Narodený z Panny Márie sa naozaj stal jedným z nás, bol nám podobný vo všetkom okrem hriechu“ (Gaudium et spes, 22).

Ježiš sa stal chudobným nie kvôli chudobe ako takej, ale - ako hovorí svätý Pavol - „aby ste sa vy jeho chudobou obohatili“. To nie je len slovná hračka alebo efektívna fráza. Tieto slová sumarizujú Božie

myslenie, jeho logiku lásky; logiku vtelenia a kríža. Naša spása nám „nespadla z neba“ od Boha, ako keď niekto dáva almužnu zo svojho prebytku, z pocitu altruizmu a zbožnosti. Kristova láska je iná! Keď Kristus vkročil do vôd Jordána a Ján Krstiteľ ho pokrstil, neurobil to preto, že by musel robiť pokánie alebo sa obrátiť; urobil to preto, aby bol medzi ľuďmi, ktorí potrebovali odpustenie, teda medzi hriešnikmi, a aby vzal na seba bremeno našich hriechov. Takto nás chcel utešiť, zachrániť a vyslobodiť z našej biedy. Je to prekvapujúce, ale apoštol nehovorí, že sme boli oslobodení Kristovým bohatstvom, ale jeho chudobou. Pritom svätý Pavol si dobre uvedomoval „Kristovo nevyspytateľné bohatstvo“ (Ef 3, 8) i to, že

on je „dedičom všetkého“ (Hebr 1, 2).

Čo je teda tá chudoba, ktorou nás Kristus oslobodil a obohatil? Je to práve spôsob, akým nás miluje, keď sa stáva naším bližným, podobne ako sa milosrdný Samaritán stal bližným polomŕtvemu človeku na kraji cesty (porov. Lk 10, 25). To, čo nám dáva skutočnú slobodu, spásu a šťastie je jeho súciteľná, nežná a solidárna láska. Kristova chudoba, ktorá nás obohacuje, je v tom, že sa stal človekom a niesol naše slabosti a viny, čím nám zjavil Božie nekonečné milosrdenstvo. Kristova chudoba je najväčším bohatstvom: Ježiš je bohatý svojím nekonečným spoliehaním sa na Boha Otca, tým, že mu v každej chvíli dôveroval a pritom vždy chcel iba plniť Božiu vôľu a vzdávať mu chválu. Ježiš je bohatý ako dieťa, ktoré sa cíti milované a ktoré miluje svojich rodičov, pričom ani na okamih nepochybuje o ich láske a nežnosti. Ježišovo bohatstvo spočíva v jeho synovstve. Jeho jedinečný vzťah s Otcom je najvyššou výsadou tohto chudobného Mesiáša. Keď nás Ježiš žiada, aby sme vzali na seba jeho „ľahké bremeno“, požaduje od nás, aby sme sa obohatili jeho „bohatou chudobou“ a jeho „chudobným bohatstvom“; aby sme sa s ním podelili o jeho ducha synovstva i bratstva a stali sa tak synmi a dcérami v Synovi, bratmi a sestrami prvorodeného brata (porov. Rim 8, 29).

Podľa Léona Bloya existuje len jediný skutočný smútok, a to smútok nad tým, že nie sme svätí; možno tiež povedať, že jedinou skutočnou chudobou je to, že nežijeme ako Božie deti a ako bratia i sestry Ježiša Krista.

Naše svedectvo

Mohli by sme sa nazdávať, že toto je len Ježišov „spôsob“ chudoby, pokým my, čo ho nasledujeme, môžeme zachraňovať svet vlastnými, ľudskými prostriedkami. To však

nejde. V každom čase a na každom mieste Boh zachraňuje človeka a svet prostredníctvom Kristovej chudoby. On sa stáva chudobným vo sviatostiach, vo svojom slove a vo svojej Cirkvi, ktorá je ľuďom chudobných. Božie bohatstvo sa nedá sprostredkovať cez naše bohatstvo, ale vždy a výlučne cez našu osobnú a spoločnú chudobu, oživovanú Kristovým duchom.

Nasledujúc nášho Majstra, my kresťania sme povolaní všímať si chudobu našich bratov a sestier, dotýkať sa jej, vziať ju na seba a urobiť konkrétne kroky na jej zmiernenie. Bieda nie je to isté ako chudoba: bieda je chudoba bez dôvery, bez solidarity, bez nádeje. Existujú tri druhy biedy: materiálna, morálna a duchovná. Materiálna bieda je to, čo normálne voláme chudobou, a trpia ňou tí, ktorí žijú v podmienkach odporujúcich ľudskej dôstojnosti: nie sú totiž naplnené ich základné práva a potreby, ako jedlo, voda, zdravotná starostlivosť, práca a možnosť kultúrneho rozvoja a rastu. Odpoveďou Cirkvi na túto biedu je jej služba, diakonia, ktorou vychádza v ústrety ich potrebám a uzdravuje rany, ktoré krivia tvár ľudstva. V chudobnom a vydedencovi vidíme Kristovu tvár; keď milujeme chudobného a pomáhame mu, milujeme Krista a pomáhame Kristovi. Cieľom nášho úsilia má byť aj ukončenie porušovania ľudskej dôstojnosti, diskriminácie a zneužívania vo svete, lebo to sú časté príčiny biedy. Keď sa moc, luxus a peniaze stanú modlami, požiadavka spravodlivého rozdelenia bohatstva sa stáva druhoradou. Preto je naliehavo potrebné, aby sa naše svedomie obrátilo a zameralo na spravodlivosť, rovnosť, jednoduchosť a vzájomné delenie sa.

Nemenej znepokojujúca je aj morálna bieda, ktorá spočíva v otroctve neresti a

hriechu. Koľkú bolesť v rodinách zapríčiňuje to, že jeden z členov rodiny - často mladý - je v zajatí alkoholu, drog, hráčstva alebo pornografie! Koľkí ľudia už viac nenachádzajú v živote zmysel alebo perspektívu do budúcnosti, koľkí stratili nádej! A koľkí boli uvrhnutí do biedy len v dôsledku nespravodlivých spoločenských podmienok, nezamestnanosti, ktorá ich oberá o dôstojnosť živateľov, či v dôsledku nerovného prístupu k vzdelaniu a zdravotnej starostlivosti. V takýchto prípadoch možno morálnu biedu právom považovať za začínajúcu samovraždu. Takýto druh biedy, ktorý často so sebou nesie aj finančný krach, je vždy spojený aj s duchovnou biedou, ktorú zakusujeme, keď sa odvraciamy od Boha a odmietame jeho lásku. Ak si myslíme, že nepotrebujeme Boha, ktorý k nám prichádza skrze Ježiša Krista, pretože sme presvedčení, že si vystačíme sami, smerujeme k pádu. Iba Boh nás môže naozaj zachrániť a oslobodiť.

Skutočným protijedom proti duchovnej biede je evanjelium: kdekoľvek ideme, máme ako kresťania hlásať oslobodzujúcu zvesť, že odpustenie spáchaných hriechov je možné, že Boh je väčší ako naša hriešnosť, že nás vždy bezvýhradne miluje a že sme boli stvorení pre spoločenstvo a večný život. Pán nás žiada, aby sme boli radostnými hlásateľmi tohto posolstva milosrdenstva a nádeje! Je vzrušujúce zakúšať radosť z toho, že šírimo dobrú zvesť, delíme sa o zverený poklad, utešujeme zlomené srdcia a ponúkame nádej našim bratom a sestrám, ktorí žijú v tme. Znamená to nasledovať a napodobňovať Ježiša, ktorý vyhľadával chudobných a hriešnikov ako pastier, ktorý s

láskou hľadá stratenú ovečku. V spojení s Ježišom môžeme odvážne odhaľovať nové cesty evanjelizácie a ľudského rozvoja.

Drahí bratia a sestry, kiez počas tohto Pôstneho obdobia celá Cirkev je ochotná a zapálená vydávať svedectvo o evanjeliom posolstve - posolstve lásky milosrdného Boha, nášho Otca, ktorý je pripravený každého objasť v Kristovi - všetkým, ktorí žijú v materiálnej, morálnej a duchovnej biede. Podarí sa nám to však len do tej miery, do akej napodobníme Krista, ktorý sa stal chudobným a obohatil nás svojou chudobou. Pôstne obdobie je najvhodnejším časom na sebazapieranie; mali by sme sa sami seba pýtať, čoho sa môžeme vzdať, aby sme pomohli ostatným

a obohatili ich našou vlastnou chudobou. Nezabúdajme na to, že skutočná chudoba bolí: bez tohto rozmeru pokánia žiadne sebazapieranie nemá význam. Nedôverujem almužne, ktorá nič nestojí a ktorá nebolí.

D u c h S v ä t ý , prostredníctvom ktorého sme „ako chudobní, a mnohých obohacujeme, akoby sme nič nemali, a pritom nám všetko patrí“ (2 Kor 6, 10), nech nám pomáha v našich predsavzatiach a nech posilní náš záujem a našu zodpovednosť za ľudskú biedu, aby sme sa mohli stať milosrdnými a konať milosrdne. Zároveň s týmto želaním sa modlím za každého jedného veriaceho a každé cirkevné spoločenstvo, aby ich putovanie Pôstnym obdobím bolo plodné. Vás všetkých prosím, modlite sa za mňa. Nech vás Pán žehná a Panna Mária nech vás ochraňuje!

František

Sviatosť zmiernenia

Začína sa pôstne obdobie a my sa pripravujeme na sviatosť zmiernenia. Niektorí pristupujú ku spovedi hromadne pred veľkými sviatkami, kde nie je veľký priestor pre kňaza, vtedy sa uplatňuje viacmenej len sudcovská moc kňaza ako sprostredkovateľa sviatosti. Iní využívajú možnosť, aby využili čas, ktorý kňaz má a ponúka sa im možnosť pristúpiť ku sviatosti zmiernenia pred svätou omšou. Prečo sa v Cirkvi kladie dôraz na sviatosť zmiernenia? Sviatosť zmiernenia je najradostnejšou sviatosťou. Je to sviatosť, ktorá znamená, že niekto, kto bol mŕtvy, ožil, kto bol stratený, našiel sa. Krst je prvá sviatosť, bez ktorej tie ďalšie nemôžeme prijať. Je isté, že je najvýznamnejšia, potrebná a nevyhnutná na prijatie ostatných sviatostí. V nej niečo, čo je, čo nebolo odumreté, čo žilo, čo Boh stvoril v prirodzenom poriadku vecí (telo, duša), dostáva novú kvalitu. Vo sviatosti zmiernenia však to, čo je odumreté, čo bolo stratené, sa dostáva do života. To je omnoho radostnejšie. Táto sviatosť sa ponúka ako Boží prostriedok, cez ktorý nás znova (po našich životných peripetiách, po našich pádoch, hriechoch, ktorých sa dopustíme) Božie milosrdenstvo robí Božími deťmi v plnej kráse. Stávame sa naozaj ľuďmi s obnoveným, čistým Božím obrazom v nás. To je sviatosť, ktorou by sme sa mali stále zdokonaľovať, stále dozrievať v láske na ceste k svätosti. Sviatosť zmiernenia má zmeniť nás, každého človeka. V prvom rade však musíme chcieť. Slobodná vôľa, slobodné rozhodnutie a slobodná túžba po zmene je predpokladom k tomu, aby sviatosť zmiernenia bola takou, akou ju chce mať Boh. Dôležité však je, že zmena sa uskutočňuje prostredníctvom Svätého Ducha, ktorého prijali apoštolí od

vzkrieseného Ježiša. Vo sviatosti zmiernenia je podstatné to, čo robí Boh. Treba si dávať pozor, aby naša spoveď sa nestala stereotypom. To, čo je stereotypné, sa mnohokrát vymyká spod podstaty sviatosti, a ňou je túžba po zmene. Ku sviatosti máme pristupovať vtedy, keď to človek sám cíti. Aký je rozdiel medzi spoveďou a duchovným rozhovorom? Duchovný rozhovor môžem viesť aj so psychológom, s človekom, ktorému dôverujem, s kňazom. Ak si človek pre duchovný rozhovor volí kňaza, najčastejšie je to preto, lebo potrebuje ísť do hĺbky. Väčšinou sa pýta, ako by kňaz hodnotil niektorú vec alebo aký postoj má v

istej situácii zaujať. Vtedy sa poučí. Duchovný rozhovor nemá sviatosťnú hodnotu, pretože človek nedostáva rozhrešenie. To nie je sviatosťná „robota“. Poučí sa, je múdrejší a po takomto rozhovore môže povedať: „A teraz sa chcem vyspovedať.“ Mohli by sme ho čiastočne považovať aj za hlbšie spytovanie svedomia. Vo sviatosti zmiernenia človek vyznáva svoje hriechy, dostane rozhrešenie a úkon kajúcnosti, dá si predsavzatie zmeniť svoj život. Tak sa naplní sviatosťný úkon. Sv. Bazil už dávno kládol ťažisko na duchovný rozhovor. To bolo najúčinnnejšie pastoračné pole kňaza vo vzťahu k veriacemu človeku. Na tejto úrovni to bývali vždy najhlbšie zmeny a konverzie. A to sú kvalitné spovede!

spracovala Klaudia

TÝKA SA NÁS

Rady sv. Maximiliána k spytovaniu svedomia

Pred sviatosťou zmierenia je potrebné si vykonať spytovanie svedomia

Svätý Maximilián v príhovoroch svojim rehoľným bratom v Niepokalanowe načrtol niekoľko pomôcok, ako si dobre spytovať svedomie. Na základe ich zápiskov a Katechizmu Katolíckej Cirkvi vznikol i tento článok. Podľa sv. Maximiliána sa má spytovanie svedomia skladať z troch častí:

1. poďakovania Pánu Bohu za milosti (alebo za jednu novo získanú),

2. prosby o osvetlenie mysle a samotného spytovania svedomia,

3. vzbudenie si ľútosti nad hriechmi a predsavzatia k zmene.

Spytovanie svedomia nemá byť dlhé. Najdôležitejšia je ľútosť nad hriechmi. Ľútosť závisí od vôle. Aj keď nepociťujeme nijakú citovú ľútosť, žiaľ, ľútosť vôle (dokonalá - z lásky - žiaľ nad tým, že som urazil Boha, ktorý túži bývať v mojej duši) stačí a likviduje dokonca aj ťažké hriechy. Často si ju vzbudzuj, pri návšteve najsvätejšej Sviatosti, pred svätým prijímaním...

Celé spytovanie svedomia možno zhrnúť do dvoch otázok: či sa snažím rozpoznať svoje talenty a či využívam tie dary a schopnosti, ktoré som dostal od Pána? A nejde tu ani tak o ovocie a efekty, ale o snahu a o moje zaangažovanie. A pretože každý dostal od Pána Boha iné talenty, od každého Pán Boh vyžaduje podľa inej, individuálnej miery. Nasledujúce otázky majú pomôcť upresniť, v akých veciach nerobím všetko, čo môžem a kde sa moja činnosť nezakladá na láske.

Hriechy voči Bohu

- zanedbávanie modlitby

- zahrňovanie Boha množstvom slov, „nepripustenie ho k slovu“, sústredenie sa na seba
- nezvelebujem, neďakujem, ale stále o čosi prosím
- pýcha: viera v svoju moc a nie v moc Božiu
- nedôvera v Jeho lásku ku mne
- nariekanie na život
- pokladám Pána Boha za nástroj - čiže vedomé páchanie hriechu s vysvetlením: „Vyspovedám sa a všetko bude v poriadku.“
- cielené pochybovanie o existencii Boha: „dokrmovanie“ pochybností a dobrovoľné zotrvávanie v nich
- zrieknutie sa Pána Boha
- vedomé vyslovovanie Božieho mena v nevhodných situáciách, nekontrolovanie svojho spôsobu hovorenia

Hriechy voči Cirkvi

- kritika Cirkvi bez pocitu spoluzodpovednosti
- odmietnutie oficiálneho učenia Cirkvi (Katechizmus Katolíckej Cirkvi, pápežské učenie)
- opovrhovanie sviatosťami (neúčast', znevažovanie)
- odmietanie pravdy, že zotrvávanie v hriechu oslabuje spoločenstvo
- zavádzanie rozkolov, ničenie jednoty
- prichádzanie na spoločnú modlitbu, Eucharistiu s presvedčením, že „je len Boh a ja“ - bez modlitby za Cirkev

- som súčasťou spoločenstva kresťanov len pri modlitbe, Eucharistii, keď vychádzam, som „normálnym“ človekom - iní ma nezaujímajú - život sa predsa točí ďalej
- nedodržovanie pôstu, či skutkov pokánia - pôst je výrazom našej solidárnosti s utrpením Pána Ježiša
- nesvätenie sviatočného dňa
- nezapájanie sa do života (podujatí) Cirkvi, nepodporovanie cirkevných ustanovizní

Hriechy voči blížnym

- nevpúšťanie Boha do priateľstva, do lásky: nezverovanie týchto vzťahov Pánu Bohu
- rezignácia z práce nad vnímaním potrieb iných ľudí
- málo sa modlím za iných
- neďakujem za dobro, nereagujem na zlo
- budujem vzťahy na klamstvách: nedávam seba, len svoju masku
- cudzoložstvo: zabitie osoby v druhom človeku, všímanie si len tela
- pohrdanie: neuznanie dôstojnosti druhého človeka
- ohováranie: kritické hovorenie o druhom človeku, ktoré mu neprináša žiadne dobro
- osočovanie: hovorenie nepravdy o druhom
- závisť: závidenie inému čo má, želanie, aby to nemal, (niekedy) konanie krokov v tom smere
- nenávisť: túžba po zle pre iného
- pomsta: vykonávanie spravodlivosti podľa vlastných predstáv

Hriechy voči sebe

- ľahostajnosť, ľahkovážnosť voči Bohu (hriech voči Bohu a zároveň voči sebe, pretože takto sa odtínam od Zdroja života, stávam sa duchovne mŕtvý)
- egoizmus a egocentrizmus: pozeranie na svet len zo svojho uhla pohľadu
- samozvelebovanie: neustále spievanie hymnov na vlastnú počesť
- snárstvo: uzatváranie sa do sveta vlastných snov
- nepozastavenie sa, neuvažovanie nad svojím životom - život v návykoch - bez modlitby
- nepýtanie sa samého seba na súlad s Božou vôľou - správnosť vlastných rozhodnutí, využívanie voľného času s ohľadom na prijaté záväzky a rozhodnutia
- neakceptovanie (neprijatie) samého seba, hnevanie sa na Pána Boha, že som, aký som a že môj život je taký, aký je
- vnímanie len svojich chýb, nemodlím sa za to, aby mi Duch Svätý odhalil to, čo je vo mne dobré
- nerozvíjanie talentov a nezverovanie Pánu Bohu toho, čo mi prekáža v ich rozvíjaní
- závisť: neteším sa z toho, čo mám a uzatváram sa do seba
- človek sa skladá z tela i duše: nedbalosť o rozvoj svojho tela, o fyzické zdravie (vhodné oblečenie, odpočinok, nebojujem so slabosťami)
- nečistota v rozličných oblastiach môjho života

prevzaté

Chorí medzi nami...

Mnohí z nás majú osobnú skúsenosť s chorými ľuďmi vo svojej rodine, vo svojom okolí, stretávame ich v našom každodennom živote. Niektorí ich prehliadame, iní sa zaujímame o ich ťažkosti a snažíme sa im pomôcť, uľahčiť bremeno ťažkosti. V pôste sa nám naskytuje úžasná príležitosť a možnosť ako dať ústredné miesto v spoločenstve chorým osobám. Sv. Otec František nás vyzýva: „Modlite sa za nich a spolu s nimi, buďte im nablízku. Zvlášť môžeme napodobňovať Ježišov postoj k chorým, chorým každého druhu. Pán sa ujíma všetkých, zdieľa ich utrpenie a otvára im srdce pre nádej.“ Všetci tí, ktorí sa o chorých starajú sa stretávajú nielen s

ich každodennou krehkosťou, ktorou sú poznačené ich telá, ale najmä sú to osoby, ktoré si zasluhujú našu veľkú pozornosť a odpovede. Sv. Otec hovorí: „Dôstojnosť osoby sa nikdy neobmedzuje na jej možnosti a schopnosti, a neumenšuje sa, keď sa človek stáva slabým, invalidom a odkázaným na pomoc. Myslím aj na rodiny, kde je normálne postarať sa o toho, kto je chorý. No situácie často môžu byť ťažké... Tolkími píš, a dnes by som chcel uistiť o modlitbe za všetky tieto rodiny, a hovorím im: nemajte strach z krehkosti! Pomáhajte si navzájom s láskou, a budete cítiť utešujúcu Božiu prítomnosť. Veľkodušný a kresťanský postoj k chorým je soľou zeme a svetlom sveta. Nech nám Panna Mária pomáha ho praktizovať, a nech vyprosí pokoj a posilu všetkým trpiacim.“ Chorí nie sú menejcenní. Práve naopak, spôsob ako prežívajú bolesti, choroby nás učí, aby sme sa od nich učili, ako prežívať vieru, ako obetovať svoje utrpenie za problémy v našich rodinách, v spoločnosti.

Iným práve choroba sa stala návratom k Bohu a k Cirkvi. O tom nám hovorí svedectvo p. Evy Randovej z Bratislavy, ktorá pracuje v oblasti ekonómie a počítačov a je takýmto dôkazom.

Ona sama je konvertitka. Desať rokov bola praktizujúcou evanjeličkou a iba pred tromi rokmi prijala krst v Katolíckej cirkvi, keď, ako hovorí, konečne po mnohých zákrutách objavila pravdu. Dokázala svojich vieru nepraktizujúcich rodičov práve cez ich chorobu pripraviť na cestu, ktorej dávame prívlastok „posledná“ a na stretnutie s Nebeským Otcom. Nech je toto jej svedectvo pre vás povzbudením, ak túžite svojich blízkych v ich krížoch čo najlepšie sprevádzať.

„Rok 2013 bude pre mňa navždy spojený s odchodom mojich rodičov do večnosti. Oni pritom ešte pred rokom na také veci neverili. Mamička, pokrstená evanjelička a ocko katolik

ma dali pokrstiť v evanjelickom kostole, ale k viere ma nevedli. Keď som sa po rokoch a mnohých blúdeniach konečne „dokotúfala“ do Katolíckej cirkvi, moje doteraz neutíchajúce nadšenie z Pána Ježiša ich neoslovilo. Na začiatku som ich totiž „pobúchala“ Bibliou po

hlave a tým som mala ich odpor voči všetkému, čo zaváňalo kresťanstvom, viac-menej istý. Dnes nikomu takéto „evanjelizovanie“ neodporúčam. Ďalšie roky som sa snažila dať si predovšetkým do poriadku vlastný život... Odchod mojich rodičov bol pomerne nečakaný, veľmi ťažký, ale zároveň zázračný.“ Nieкто zo známych mi položil otázku: „Ako sa ti mohlo stať, že odišli naraz?“ Zomreli totiž obaja v jednom týždni. Ja som sa predsa za nich 14 rokov modlila - za oboch rovnako, na jeden úmysel: „aby sme raz všetci boli spolu pri našom Pánovi.“ Fakt, že moji rodičia nežili duchovne, bol viditeľný hlavne v staršom veku, keď ľudí opúšťajú sily. Pokiaľ aj v utrpení človek nevidí zmysel a nepozná žiadne východisko do budúcnosti, zostáva mu len beznádej. Hlavne maminka veľmi ťažko znášala starobu so všetkými jej prejavmi, lebo vždy bola silnou ženou, čo držala všetko pevne v rukách.

Keď začala zabúdať a ťažko chodiť, s hrôzou videla, že sa dostáva do podobného stavu, v akom bol ocko už dlhší čas. O viere, nádeji a láske sa im rozprávať nedalo, tak som sa snažila, na radu môjho spovedníka, viac im prejavovať lásku skutkami. Až prišla jar a mama spadla tak nešťastne, že musela zostať v nemocnici s krvácaním do mozgu. Oco zostal sám a odrazu sme mohli hovoriť aj na takpovediac „zakázané témy.“ Dávala som mu asi dva týždne obed a hneď prvý deň som nadhodila: „*Oci, keby si sa aspoň modliť vedel, tak by sme sa mohli za mamu...*“ A on nato, že však on sa vie modliť - Otčenáš, Zdravas. Pred obedom sme sa teda modlili *Otčenáš a Zdravas* a po obede *Litánie k Duchu Svätému*, práve sme ho očakávali. „*Oci, keby mama chcela, aby si chodil do kostola, že by si chodil?*“ - dobiedzala som doňho. „*Áno, ale nie preto, že tomu verím, ale preto, že ju mám rád,*“ povedal mi. „*Oci, no a to je čo?*“ „*To je láska.*“ „*No a kto je láska?*“ „*Boh je láska!*“ Celý žiaril a ja s ním. Bez prítomnosti mamy sa však jeho stav rapídne zhoršoval.“ Keď sa otec pani Evy dostal do petržalskej nemocnice, rozhodla sa k nemu zavolať kňaza, otca Petra Mášika. A ako otec zareagoval, keď mu položila otázku, či sa nechce vyspovedať? Tak, ako reagujú mnohí, ktorých príprava na večnosť akosi zaskočí... „*Ja, spovedať sa a z čoho?*“ - oponoval najprv otec. „*No teraz už z ničoho, ale keď si bol mladší, vieš...*“ - povzbudzovala som ho. „*Jáj, tak to bolo iné,*“ povedal a začal sa rozpomínať na prežité hriechy. Postupne som mu so slzami v očiach, ale s veľkou láskou popripomínala minulosť, ktorej účastníkom som bola aj ja, až otec zakončil slovami: „*Veľmi ma to mrzí.*“ Ja som ho tiež poprosila o odpustenie, že som nebola vždy dobrá dcéra, a tak sa ocko po asi 65-tich rokoch vyspovedal, dostal sväté prijímanie a aj pomazanie chorých. Keď potom, už aj s maminkou, boli spolu v Podunajských Biskupiciach, ujal sa ich zase páter Frank. Keď som otcovi dala otázku: „*No oci, tak ty už máš všetky sviatosti, ale čo spravíme s mamou?*“, pozrel na mňa s úsmevom a dovetkom: „*Nemôže*

byť každý katolík.“ Keď som pátrovi Frankovi pripomenula moju mamu a to, že je evanjelička a do kostola nechodí, povedal: „*Nevadí, toto je pekný kostol, vyzerá ako evanjelický, bude sa jej páčiť.*“ Zháčila som sa: „*Ona nemá rada farárov a obzvlášť katolíckych!*“ „*A to je na mne vidno?*“ - nedal sa páter Frank. Neskôr mi referoval, že navštívil mamu a dostala pomazanie chorých. Bola som mu veľmi vďačná, veď viem, že evanjelici takúto sviatosť nemajú. A ešte v iný deň mi prezradil, že keď niesol Eucharistiu pacientke v izbe, kde ležala moja mama, ona ho poprosila: „*Toho Ježiška mi položte tam.*“ Vnímala prítomnosť Ježiša, bola som šťastná. Vďaka Ti, Pane! Mala som taký zvyk, že keď som z nemocnice od rodičov odchádzala, poprosila som Pannu Máriu, svätého Jozefa a Ježiška, aby zostali s nimi: zvlášť s mamou a zvlášť s otcom. Raz, keď sa otcovi priťažilo a moja priateľka Zdenka, ktorá je dnes už ako moja sestra, bola

práve pri ňom, jej povedal, aby už odišla, lebo práve prišla Krásna pani... Verím, že vnímal prítomnosť Panny Márie. Vďaka Ti, Svätá rodina! „*Keď sa dnes rozpráva o tom, aké je naše zdravotníctvo hrozné, nesúhlasím. Všetko je to o ľuďoch a ich vzťahu k iným ľuďom, teda k Bohu. Veď v každom trpiacom človeku je Kristus, a kde je utrpenie, tam je aj nádej na vzkriesenie. Pán Ježiš nám to ukázal sám na sebe. Som vďačná za všetkých doktorov, sestričky, aj tie rehoľné, za kňazov, za Zdenku. Lebo môj otec hoci celý život „nepraktizujúci“, vďaka všetkým týmto ľuďom a hlavne vďaka Bohu, nakoniec zachránil nielen seba, ale aj moju mamu, ktorú tak veľmi miloval. Verím, že moji rodičia sú vo večnosti spolu a že sa tam raz všetci stretneme, pri našom Pánovi.*“

krátené, prevzaté z Vatikánskeho rozhlasu

Božie milosrdenstvo...

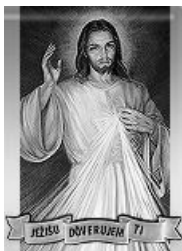
Za jedným francúzskym farárom prichádzala neodbytná farnička. Vraj sa jej zjavil Ježiš a chce, aby farár postavil kaplnku. Samozrejme, kňaz jej neveril. Aby ho presvedčila, mala sa Ježiša opýtať, ktorý farárov hriech je najväčší. Na druhý deň sa žena vrátila so slovami: **Pán Ježiš povedal, že už si nepamätá.**

Ak my urobíme jeden krok k Bohu, On urobí tisíc krokov, aby sa s nami čo najrýchlejšie stretol. Boh sa nikdy nevracia k vypočutým hriechom. Uňho neexistuje *harddisk*! Ak úprimne ľutujeme, On odpúšťa a zabúda - narozdiel od nás... Ako sám povedal svätej Faustíne: **Som trojnásobne svätý a oškliví sa mi najmenší hriech. Nemôžem milovať dušu, ktorú poškvŕňuje hriech, ale keď ľutuje, moja štedrosť voči nej je bezhraničná. Svojím milosrdenstvom prenasledujem hriešnikov na všetkých ich cestách a moje srdce sa raduje, keď sa vracajú ku mne. Zabúdam na horkosť, ktorou napájali moje srdce, a teším sa z ich návratu. Povedz hriešnikom, že vždy na nich čakám, načúvam úderom ich srdca, kedy začne biť pre mňa. Napíš, že sa im prihováram cez výčitky svedomia, cez neúspechy a utrpenia, cez búrky a hromy...**

Božie milosrdenstvo je ako magnet. Neustále nás hľadá... Aj rabíni potvrdzovali veľkosť Božieho milosrdenstva. Vraveli, že hoci by aj 999 anjelov svedčilo o vine človeka a iba

jeden by ho obhajoval - Boh by sa priklonil k obhajobe a odpustil. Pretože náš Boh sa nedovolí predbehnúť vo svojom milosrdenstve.

Božie milosrdenstvo najkonkrétnejšie zakúšame vo sviatosti pokánia. Sám Ježiš povzbudzoval Sestru Faustínu a cez ňu každého z nás: **Píš, hovor o mojom milosrdenstve. Povedz dušiam, kde majú hľadať útechu - v tribunáli milosrdenstva (v spovednici), tam sa dejú najväčšie zázraky, ktoré sa ustavične opakujú. Aby sme ten zázrak**

dosiahli, netreba ísť na ďalekú púť ani vykonať nejaké vonkajšie obrady. Stačí pristúpiť s vierou k nohám môjho zástupcu a povedať mu o svojej úbohosti a zázrak Božieho milosrdenstva sa prejaví v celej plnosti. Aj keby duša bola ako rozkladajúca sa mŕtvola, a aj keby z ľudského pohľadu už nebolo pre ňu vzkriesenia a všetko bolo už stratené, nie je tak u Boha. Zázrak Božieho milosrdenstva vzkriesi takú dušu v celej plnosti.

Židia sa s Jahvem môžu zmieriť len raz v roku, v deň JomKippur. Mohamedáni majú len jeden mesiac - Ramadán na zmierenie s Alahom. Katolíci majú na zmierenie s Bohom 365 dní v roku... Nemusia ísť na ďalekú púť, nemusia vykonať nejaké vonkajšie obrady.

Tak prečo to odkladať?

zdroj: milosrdenstvo.sk

Keď Ježiš premohol na púšti diabla, dokázal, že nás môže oslobodiť

Víťazstvo na púšti

Všetci traja synoptici tvrdia, že Ježiš po svojom krste odišiel na púšť; a všetci traja pripisujú toto rozhodnutie pôsobeniu Ducha Svätého: „A hneď ho Duch hnal na púšť“ (Mk 1, 12). Lukáš, zo všetkých najvnímavejší na pôsobenie Ducha Svätého v Ježišovom živote, sa pri tejto príležitosti zmieňuje dvakrát o Duchu Svätom a hovorí, že: „Ježiš sa vrátil od Jordánu plný Ducha Svätého. Duch ho vodil štyridsať dní po púšti a diabol ho pokúšal“ (Lk 4, 1).

Ježiš sám vysvetľuje význam tohto boja slovami: „Nik nemôže vniknúť do domu silného človeka a ulúpiť mu veci, kým toho silného nezviaže, až potom mu vyplieni dom“ (Mk 3, 27). Ježiš na púšti „zviazal“ nepriateľa. Možno povedať, že prv ako sa pustil do práce, vyrovnal si s ním účty a teraz tiahne na nepriateľské územie.

Ježiš sa zbavil diabla, aby od diabla oslobodil všetkých; takýto význam nadobúda príbeh o pokúšaní vo svetle celého evanjelia. A ako sa dočítame ďalej, skutočne nadobudneme dojem, že sa neodolateľne približuje front svetla, ktorý premáha diablov front temnoty. Keď sa blíži Ježiš, zlí duchovia sa boja, trasú, prosia, aby ich nevyháňal, a pokúšajú sa klásť podmienky: „Čo ťa do nás, Ježiš Nazaretský? Prišiel si nás zničiť? Viem, kto si: Boží Svätý“ (Mk 1, 24). Ale pred Ježišom niet úniku: „Mlč a vyjdi z neho!“ (1, 25). Ľudí obchádza hrôza, keď hovoria: „Čo je to? Nové učenie s mocou! Aj nečistým duchom rozkazuje a poslúchajú ho“ (1, 27).

Najväčšmi udivuje moc a sila, ktoré z Ježiša priam sršia. Ľudia sa hneď pýtajú: Skadiaľ má tú moc? A nepriateľ odpovedá:

Od kniežata zlých duchov! No Ježišova odpoveď znie: Od Ducha Svätého. „Božím Duchom“ (Mt 12, 28), „Božím prstom vyhánam zlých duchov“ (Lk 11, 20).

Porazený na vlastnom území

Čo sa vlastne na púšti stalo, že Ježiš mal pri svojom návrate z nej takú moc, že diablu prikázal, nech sa mu stratí z očí? Ježiš porazil diabla na jeho území! Najobľúbenejším územím diabla hneď po hriechu je slobodná vôľa človeka. Urobil si z nej svoju pevnosť - nedobytnú pevnosť, pretože jediné, čo ho mohlo odtiaľ vyhnáť, bola ľudská vôľa. Hriechom sa však človek stal diablovým otrokom (Rim 6, 16; Jn 8, 34). A ako otroci sa mu ľudia nemohli vzoprieť a premôcť ho. Ježiš však prenikol cez hradby tejto pevnosti a zničil ju. Jeho trojnásobné rozhodné „nie“ pokušeniam otupilo diablov osteň. Diabol teda skutočne padol „ako blesk“ (Lk 10, 18). To trojnásobné „nie“ bolo vlastne bezvýhradným, láskyplným, trojnásobným „áno“ Otcovej vôli.

Diabla porážka sa teda začína práve tam, kde prvýkrát zvíťazil: v slobodnej vôli jednotlivca. Ježiš sa nám v tejto chvíli zjavuje ako nový Adam, ktorý vyslovuje tie tri „áno“, pre ktoré Otec stvoril nebo a zem. Vo stvorenej vôli sa vytvára čoraz viac miesta pre celú Božiu vôľu. Zlí duchovia cítia, že Ježiš je „Svätý Boží“, že je v ňom pravá Božia svätosť, ktorej prítomnosť nemôžu zniesť.

Pravda, diabol vládol ešte nad smrťou, no aj túto moc stratil tým, že Ježiša do nej bezhlavo vtiahol. Ježišovo utrpenie a smrť sú druhou epizódou v jeho veľkom boji s kniežatom zla, je to ten „čas“, keď sa diabol,

ako hovorí svätý Lukáš, vráti vyúčtovať sa s Ježišom (Lk 4, 13). „Prichádza knieža sveta,“ povedal Ježiš v predvečer svojej smrti. „Nado mnou nemá nijakú moc, ale svet má poznať, že milujem Otca a robím, ako mi prikázal Otec“ (Jn 14, 30-31).

Na púšti diabol stratil nad Ježišom akúkoľvek moc, ale teraz ju Ježiš mení na úplnú bezmocnosť, „aby smrťou zničil toho, ktorý vládol smrťou, čiže diabla“ (Hebr 2, 14). Diabol bol premožený vo svojom poslednom úkryte; koná sa veľký súd nad svetom a knieža tohto sveta je „vyhodené von“ (Jn 12, 31). Ježiš na kríži, poslušný Otcovej vôli až na smrť, láme moc diabla, ako sa láme železné puto. Od tejto chvíle „kráľovstvo tohoto sveta sa stalo kráľovstvom nášho Pána a jeho Pomazaného“ (Zjv 11, 15).

Vítaz a porazený

Tu však zisťujeme, že nie je celkom pravda, keď povieme, že nič sa nezmenilo.

Na púšti Ježiš raz a navždy spútal diabla; potom na kríži „odzbrojil kniežatstvá a mocnosti, verejne ich predviedol a v ňom triumfoval nad nimi“ (Kol 2, 15). Diabla moc už viac nie je neobmedzená, ako bývala, keď slúžila jeho vlastným zámerom; odteraz je „zotročená“. Myslí si, že robí niečo pre svoje zábery, a pritom dosahuje úplný opak.

Diabol bez toho, aby si to želal, slúži cieľom Ježiša a jeho svätých. Ako povedal nemecký spisovateľ Goethe, diabol je odteraz „tou mocou, ktorá si stále želá zlo a koná dobro“. Pretože Ježiš obrátil naruby a zmenil cieľ jeho činnosti. Teraz sa mu všetko

vracia. Mučil Ježiša tým, že ho odsúdil, bičoval a napokon ukrižoval; ale Ježiš to prijatím všetkého v poslušnosti Otcovi a z lásky k ľudstvu premenil na konečné Božie víťazstvo a diablu definitívnu porážku. Ježiš je vlastne „víťazom, lebo sa obetoval“, a diabol je „obeťou, lebo zvíťazil“ - obeťou svojho vlastného víťazstva.

Všetci Ježišovi nasledovníci dopadli takto, počnúc mučeníkmi, spomenutými v Knihe Zjavenia (Zjv 11, 7). Božie víťazstvo sa dosahuje uprostred zdanlivej porážky. Najťažšie na tom je, že porážka zakaždým vyzerá úplne skutočná a konečná, a zdá sa, že Boh sa stiahol z boja. Zdá sa, že dovolil

nepriateľovi vytasíť tú najnebezpečnejšiu zbraň: pochybovanie o Božej добрote. „Kde je tvoj Boh? Prečo otec nezasiahne a neskončuje s týmto utrpéním?“

Smrteľná porážka diabla nastáva, keď v tejto situácii my, Ježišovi učenici, pozbierame všetky svoje sily a akoby s

výkrikom v duši povieme: „Ty si svätý, Pane! Spravodlivé a pravdivé sú tvoje cesty. Odovzdávam sa ti, Otče, aj keď ti vôbec nerozumiem! Otče, do tvojich rúk odovzdávam svojho ducha!“ Slovom: víťazstvo spočíva v tom, že vzbudíme v sebe city a postoje, ktoré boli vlastné Ježišovi. V nasledujúcom článku si rozoberieme niektoré z diablových stratégií a uvidíme, ako sa im môžeme ubrániť.

Zdroj: smn.sk
prevzaté, krátené

Stolárska dielňa

V jednej dedinke bola dávno-pradávo jedna súkromná stolárska dielňa. Raz, keď bol stolár na pochôdzke, zasadli pracovné nástroje k porade. Zasadanie trvalo dlho a miestami bolo prerušované, ba až ostré. Išlo o vylúčenie niektorých členov rady z dôstojného spoločenstva nástrojov. Prvý, kto sa ujal slova povedal: „Musíme vylúčiť našu sestru Pílkou. Stále hryzie a škriape zubami. Má najhryzavejšiu povahu na svete.“ Ktosi mu skočil do reči: „Medzi nami nemá miesto ani Hoblík. Je to nabrúsený puncičkár, ktorý poodiera všetko, čoho sa dotkne.“ „A čo brat Kladivo?“ zaprotestoval ďalší. „Má ťažkú a útočnú povahu. Tlčie hlava-nehlava a lezie všetkým na nervy. Vyhoďte ho!“ „A čo Klince? Dá sa žiť s takými pichľavými bytosťami? Nech idú preč oni. Aj s Pilníkom a Rašplou. Žiť s nimi je večné utrpenie. A vyžeňme aj Šmirgel. Zdá sa, že jediný dôvod jeho existencie je škriabať blížneho.“ Tak sa stolárovi nástroje dohadovali stále živšie a horlivejšie. Hovorili všetci, jeden cez druhého. Kladivo chcelo vylúčiť Pilník a Hoblík, a Pilník so Šmirgelom zase Klince a Kladivo, a tak

ďalej. Na konci zasadania chceli všetci vylúčiť všetkých. Schôdzku znenazadania prerušil príchod stolára. Všetky nástroje zmákli, keď videli, ako stolár pristupuje k hoblici. Vzal do rúk dosku a prepíil ju hrdzavou Pílkou. Ohobľoval ju Hoblíkom, ktorý poodiera všetko, čoho sa dotkne. Potom prišiel rad na Sekeru, ktorá bez milosti osekáva všetko okolo seba. Ďalšia bola Rašpl'a, s drsným jazykom a brat Šmirgel, ktorý škriabe a drhne. Potom stolár siahol po Klincoch s pichľavou povahou a po Kladive, ktorý všetko bije po hlave. Použil všetky svoje nástroje so všetkými násilníckymi vlastnosťami a urobil kolísku. Krásnu kolísku pre dieťaťko, čo sa malo narodiť.

Sme rozdielni. Každý je iný a z pohľadu toho druhého možno príliš „drsný a pichľavý“. Možno náš pohľad nám bráni vidieť jedinečné postavenie toho druhého. Ak sa však pozrieme na ostatných z perspektívy Stolára-Tvorcu, zistíme, akú úlohu máme v tomto živote a ako potrebujeme druhých na dokončenie Stolárovho zámeru. Preto sa pozerajme viac očami Stolára ako očami Nástrojov.

Sv. František Assiský

Prošba o príhovor sv. Františka

Svätý otec František, rozpamätaj sa na všetky svoje deti, ktoré žijú v nebezpečenstvách, ktorým nemôžu uniknúť; ty dobre vieš, ako nedokonale ťa nasledujeme; daj nám silu, aby sme vytrvali, urob nás čistými, aby sme svietili, naplň nás radosťou, aby sme ju smeli požívať; aby sme mali ducha modlitby, milosť a pokoru, ktorú si mal tak rád; aby sme dosiahli lásku, ktorou si miloval Krista, Ukrižovaného, ktorý s Otcom a Duchom Svätým žije a kraľuje na veky vekov.

Amen.

Modlitba sv. Františka o pokoj

Pane, urob ma nástrojom svojho pokoja. Daj, aby som vnášal lásku, kde panuje nenávisť; odpustenie, kde sa množia urážky; jednotu, kde vládne nesvornosť. Daj, aby som prinášal pravdu tým, čo blúdia; vieru tým, čo pochybujú; nádej tým, čo si zúfajú; svetlo tým, čo tápu vo tmách; radosť tým, čo smútia.

Pane, daj, aby som sa snažil skôr potešovať iných, než aby mňa potešovali; skôr chápať iných, než aby mňa chápali; skôr milovať iných, než aby mňa milovali.

Pretože len keď dávame – nadobúdame; len keď zabúdame na seba – nachádzame seba samých; len keď odpúšťame – dostáva sa nám odpustenia; len keď odumierame sebe – povstávame k večnému životu.

Amen.

Evangelii gaudium - Radosť evanjelia

V slovenčine vychádza apoštolská exhortácia **Svätého Otca Františka „Evangelii gaudium“ (Radosť evanjelia)**, ktorej pápež pripisuje programový význam.

„Radosť evanjelia naplňa srdce a celý život tých, ktorí sa stretávajú s Ježišom. Tí, čo prijímajú jeho spásu, sú oslobodení od hriechu, od smútku, od vnútornej prázdnoty, od izolovanosti. S Ježišom Kristom sa vždy rodí a znovuzrodzuje radosť,“ - týmito slovami začína apoštolská exhortácia *Evangelii gaudium*, ktorú predstavili ešte koncom vlaňajšieho novembra vo Vatikáne. „V tejto exhortácii sa chcem obrátiť na veriacich kresťanov, aby som ich pozval na novú etapu evanjelizácie, vyznačujúcu sa touto radosťou, a ukázal cesty pre napredovanie Cirkvi v najbližších rokoch,“ dodáva Svätý Otec.

Vydáva: Rímskokatolícky farský úrad v Partizánskom. Adresa: Rímskokatolícky farský úrad, Nám. SNP 949/20, 958 01 Partizánske, tel.: 038/749 2033, Internet: <http://partizanske.fara.sk>, e-mail: pe.mesto@fara.sk

Šéfredaktor: Klaudia Zábojníková. Redaktori: P. Andacký, A. Bezáková, M. Turek, B. Laurinec, R. Račáková. Grafické spracovanie: R. Dobrotka. Jazyková úprava: J. Znášiková. Cirkevný cenzor: Mons. Vladimír Farkaš. Redakčná rada ďakuje všetkým, ktorí sa na vydaní časopisu podieľali. Príspevky do časopisu môžete dať do schránky, priniesť osobne na farský úrad vždy do 14. dňa v mesiaci alebo poslať na e-mail: pe.mesto@fara.sk. Redakcia si vyhradzuje právo výberu článkov. Nevyžiadané príspevky nevraciam.

Tlač: ExpresPrint s.r.o., Partizánske. Tlač registrovaná Okresným úradom v Partizánskom č. 2002/00153. Cirkevné schválenie: Biskupský úrad v Banskej Bystrici č. 50/99.